

Hříšná paní Kateřina

Ráno toho dne, kdy se to stalo, bylo nevlidné, pošmourné. Počasí, pravý opak loňského suchého léta, připomínalo spíše konec listopadu, než měsíc, v němž na vinicích dozrávají do plné sladkosti hrozny révy. Obludné temné mraky, měnicí neustále tvar, valily se hnány větrem po nízké obloze a co chvíli hrozily zaplavit kraj přívalem vody. Kupodivu, a nejspíše právě díky divokému větru, který jim k tomu nedopřál čas, neuronily ani slzu a beze škody odlétaly za Bílou horu a pak dále přes široké údolí s řekou tekoucí na půlnoc a objímanou z obou břehů domy a paláci královského města. Psal se rok Léta Páně 1617 a v městě ještě nikdo netušil bouři, daleko ničivější než tato odcházející, která se ku Praze nelitostně blížila.

Po poledni se vítr zmírnil, mraky prořídly a ve skulinách, které mezi nimi semtam vznikaly, prolétl občas osamělý sluneční paprsek, aby na okamžik pozlatil omšelé zdi staré litovecké tvrze. Na pavláčce nad dřevěnými schody vedoucími ke vchodu do jejího nitra se objevila žena vznosné postavy, havraních vlasů přikrytých bílou rouškou a s očima připomínajícími tajemné lesní tůně. Oblečena byla v dlouhou, až na zem splývající tmavěhnědou sukni, přepásanou vpředu bílou zástěrou a v kabátku stejné barvy s prolamovanými rukávy a vysokým krajkovým límcem. Sotva by kdo hádal, že už stačila přivést na svět patero potomků, z nichž ten první právě skotačil dole na nádvoří tvrze.

Byl to chlapec sotva desetiletý, drobné, jakoby sražené postavy na krátkých křivých nohách, s neobvykle velkou hlavou, viditelně neduživý. Oblečen byl v ošumělé kazajce a krátké špinavé sukničce, jeho rezavé vlasy kryla čapka z králičí kožešiny. Tváře měl pokropené pihami a když otevřel v úsměvu široká ústa, ukázalo se, že mu v hořejší čelisti chybějí dva zuby. Před několika dny mu jeden po druhém vypadly a nové ještě nestačily vyrůst. Nad hlavou mával březovou větví ulomenou kdesi dole u potoka a volaje z bujnosti cosi přeskakujícím hlasem proháněl po nádvoří hejno drůbeže, které před chvílí vypustil z ohrádky při zdi čeledníku. Zřejmě to nedělal poprvé, neboť žena, sestupující rychle se schodů a sledující jeho počínání, zkrivila půvabný obličej do zlostného úšklebku a nenávistným hlasem zvolala:

„Už zase tohle tropíš, ty... ty trpaslíku? Já tě odnaučím takovéhle darebačiny. Dostaneš jich nepočítaných,“ dořekla a vykročila k chlapci, který zůstal stát vedle studny, kryté dřevěnou stříškou.

Chvilku hleděl bez hnutí na rozzlobenou ženu, svou matku, pak se krátce zasmál, zahodil březovou větev a sáhl do mošničky, která mu visela po boku. Vytáhl z dvě nedozrálé slívy, které nejspíše sebral vzadu na zahradě, a vstrčil si je do úst, čímž si krutě znetvořil obličej. Efekt dovršil dvěma odněkud vytaženými hrášky, které si vsunul do nosních dírek. Výsledný dojem byl příšerný, což podtrhl ještě tím, že se na ženu zašklebil a kňouravě zasmál. Žena na okamžik strnula a pak, rozpálena hněvem doběla, ho začala proklínat, doprovázejíc každou nadávkou pohlavkem.

„Ty darmopichu šeredný, larvo lotrovská, ťulpo zvyjeděný...“ křičela a každému dalšímu úderu přidávala na síle.

Po jednom pohlavku sletěla chlapci čapka z hlavy a dopadla do okovu zavěšeného na řetězu rumpálu. Chlapec se otočil a natahoval se přes kamenné roubení studny ve snaze čapku zachytit. Na okov však nedosáhl. Položil se proto na roubení, zvedl nohy a znovu se pokoušel čapku zachránit.

V tu chvíli zloba, která zaplavila ženino nitro, dosáhla vrcholu a přiměla ji k úděsnému činu. V záchvatu nepřičetné zběsilosti se shýbla, popadla chlapcovy nohy a s výkřikem: „Tu máš, co si zasloužíš!“ jím smýkla tak, že se překotil přes roubení studny a s výkřikem leknutí do ní spadl. Ještě jednou vykřikl, pak voda dole zabublala a nastalo ticho. Chlapcova matka sinalá hrůzou hleděla vytřeštěnými očima do temné hlubiny, voda ve studni byla však už klidná, nepohnutá.

Chlapec Jindřich Prunar, její syn, už nebyl mezi živými.